

ரெஜிஸ்டர் செ. M. 3855.

கிராமப் பஞ்சாயத்து பத்திரிகை

Vol. 6.

அக்டோபர், 1943

நெ. 7

எடிடோரியல் கமிட்டி.

புரிமாண்கள்

பி. எஸ். குமாரச்வாமி ராஜு, எம்.எல்.எ.

எஸ். சத்தியநாராயண.

எடிடர்.

புரிமாண்

வி. கிய்யன், பி.எ., பி.எல்.

சென்னை மாகாண பஞ்சாயத்து போர்டுகளின் யூனியன்

டெலிபோன் செ. 86166.

பாபாருள் அடக்கம்.

கிராம பொது மனைகளை ஜமீந்தார்கள் கிரயம் செய்தல் ...	49
கட்டுப்பாட்டுக்குட்பட்ட சாமான்கள் விநியோகம்—பஞ்சாயத்து மூலம் செய்வது ...	51
2. சென்னை கவர்மெண்டு செலவாணி நிலமை ...	52
3. கவர்மெண்டு சுற்றறிக்கை 27-9-'43 ...	53
4. கடிதம் ...	54
5. அதிக ஆகார உற்பத்தி ...	54
6. பஞ்சாயத்துச் செய்திகள் ...	55
7. வர்த்தமானங்களும், குறிப்புகளும் ...	56

கிராம பஞ்சாயத்து போர்டின்
கடமை.

கிராமத்தின் சௌகரியத்துக்காக கிராம
ஜனங்களின் சரீர ஆரோக்கியம் அவசியம்.
ஆகையால் சகல விபாதி நிவாரண
பாயிருக்கும்

அம்ருதாஞ்சன த்தைத்

கிராமத்திலேயே இருக்கும்படியாய் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும்.

The Village Panchayat Journal.

VOL. VI]

OCTOBER, 1943

[No. 7.

The Editorial Committee do not hold themselves responsible for views expressed by contributors. Contributors are requested to write legibly and on one side of the paper. Manuscripts will not be returned unless stamps are sent to cover postage. Matter intended for the issue of any particular month should reach the Committee before the 15th of the previous month.

Sale of Village Sites by Zamindars :

Chellur is a Zamindari Village belonging to the Pittapur Estate, with a population of about 5000. A Panchayat has been in existence there since 1929. For a long time past a market has been held in a particular village site in that place. The Panchayat Board has had the management of the market from 1936. The Board, when it took over the market, notified the area on which it was held as market site. It appears that at present the Panchayat desires to construct sheds in that site for the convenience of the marketing public. The Zamindar has been formally requested. He has told the Panchayat concerned that they shall buy the village site from him before they so construct. Otherwise, he was not prepared to allow the construction. We understand that the Zamindar is selling village sites otherwise also.

This action of the Zamindar raises a very important question about a fundamental right. The Estates Land Act as amended upto date has specifically declared under sub-clause (b) of clause 16 of section 3 village site as land set apart for the common use of the villagers. It is communal land. It is neither private land nor Ryoti land. It cannot be touched either by the Zamindar or by the individual ryot as long as it is used for the communal purpose for which it has been customarily used. Apart from the question of ownership of village sites, about which we shall have something later to say, the present act by Section 20, places communal lands under the protection of the District Collector. Even while on the enactment of the 1908 Act, the Honourable Mr. Forbes' was positive that the act had made provision for the villager "to have the communal lands of his village saved from wanton usurpation". Prakasam Committee's report on the Estates Land Act has something very specific to say on this point. "Before the Estates Land Act was passed and even

when the act was in the stage of a Bill, it was contended on behalf of the land holders that communal lands, including the village sites, constituted part of the Zamindar's estate and that they were under the control of the Zamindar. There was no foundation for any such claim either in fact or in law. We have referred to the history of the villages from the beginning upto date so far as human memory could take. At the time of the permanent settlement, these communal lands were not taken into account. No assessment was levied on the communal lands. They were left out of account as a Lakhiraj land or land free of assessment". The Committee quote the Hon'ble Mr. Forbes as saying "under the ordinary Common Law, these communal sites were from time immemorial exempt from taxation and appropriated for the use of the villagers." Freedom from taxation meant no more or no less than this. These sites can never be sold for a consideration as if they were private property. They must remain property of the community. Evidently this was why the District Collector, as the representative of the Government whose primary concern is the good of the community, was made the arbiter when once a communal site ceased to serve the communal purpose for which it was used. Even when resolving a dispute that arises in this manner the Collector's decision is carefully hedged round by 20 A of the present act. He has (a) to declare that any land or any portion of any land which is set apart for any of the purposes referred to in sub-clause (a) and (b) of clause 16 of section 3 is no longer required for its original purpose; and (b) by order in writing direct.

(i) that any such land or portion in respect of which such declaration is made be used for any other specified communal purpose.

It is only when this avenue of approach for communal use is exhausted the Collector may proceed to convert it into 'ryotwari land', or 'landholders' ryoti land' according as the reversionary rights in such land vest under the terms, express or implied, of the sanad, title-deed or other grant in the crown or in the Landholder. It is significant that the 2nd proviso to this clause of 20 A wherein the landholder's right to consent is sought to be preserved applies only to land of the description in sub-clause (a) of clause 16 of section 3, not to land of the description in sub-clause (b) which refers to village sites amongst others. Further, the proviso doubly emphasises the care which the collector has to take when there is a customary right of the ryots in the user of such land. All these provisions to safeguard the interest of the ryots having been introduced and the Collector also not having jurisdiction until the question arises as to the failure of the original purpose for which the land was being used, the Zamindar, in this case, has not the

shadow of right to ask the Panchayat to buy the site from him before erecting sheds on it to strengthen the original purpose. Moreover, decisions of High Courts are in existence that, "so far as communal lands are concerned, the Government is the custodian of the rights of the public" and the Zamindar may not claim any hold on them. In *Narayanawami Naidu vs. Secretary of State for India* Benson and Bakewell, JJ., observed that "it could never be supposed that the Government, in making a grant for services rendered, included in the grant the property of private persons or the communal property of the villagers. In *Venkatarama Sivan vs. The Secretary of State for India* Spencer, J. makes the position crystal clear. He says "as regards sites of pagodas, burning grounds etc. which word etc. must also include public threshing floors, cattle stands, and unassigned house-sites and backyards, Government is the custodian of the rights of the public and could not be deemed to have permanently assigned over such property to individuals for their private use without a derogation from its trust. The legal title has all along been in the Government in respect of such communal land." The Panchayat is a limb of Government for purposes of local community interests. It is therefore necessary that the Government should step in and consult its legal advisers and tell the Panchayats what their position is where the Estate-holder trespasses on communal rights as the Maharaja of Pittapuram has evidently done in the case of the Chellur Panchayat Board. To leave the Panchayat Board to fight out would be to ask financially the weakest limb in the Government to face the terribly well provided Zamindar who has at his command an organised legal service. We request the Government will take immediate action to have the question of the right of the Zamindars in regard to communal property of all kinds examined and defined.

Controlled Commodities-Distribution-Panchayat Agency:

Elsewhere we publish the Government Memorandum dealing with the subject of distribution of controlled goods. Representation was made to Government to utilise Panchayats as agencies for the distribution of controlled goods in villages where there are no co-operative stores or credit societies. We regret to find that Government do not consider that Panchayats are suitable agencies for the purpose. In these hard times of emergency when merchants are actuated with profit making desire and are resorting to every trick (black marketting, adulteration and underweighment) to achieve that object, only agencies which can benefit the community should be utilised.

When Government can itself run fair price shops, and as wholesale distributors there is nothing wrong or unworkable if Panchayats are also asked to shoulder this burden. When Municipalities can fairly undertake grain distribution, why not Panchayats. After all Panchayats are statutory bodies, under the control of Government. They are elected representatives of the villagers and as such subject to public criticism. There is also the advantage in that cost of administration which the Government is incurring will be minimised and shared by the Local Bodies.

We appeal to Government to reconsider their decision.

கிராமப் பஞ்சாயத்து பத்திரிகை.

Vol. 6

அக்டோபர், 1943

No. 7

நிருபர்கள் எழுதும் அபிப்பிராயங்களுக்கு எடிட்டோரியல் கமிட்டி ஜவாப் தாரி ஆகிறதில்லை. இந்தப் பத்திரிகைக்கு எழுதுகிறவர்கள் தெளிவாக காகிதத்தில் ஒரே பக்கம் எழுத வேண்டியது. தபாற் செலவுக்கு வேண்டிய ஸ்டாம்புகள் அனுப்பினால்ன்றிக் கையெழுத்துப் பிரதிகளைத் திருப்பியனுப்பமுடியாது. எந்த மாதத்தின் சஞ்சிகைக்காக வியாஸம் அனுப்பப்படுகிறதோ அதற்கு முன்மாதத்தில் 15-ந் தேதிக்குள்ளாக அனுப்பவேண்டும்.

தலையங்கம்.

கிராம பொது மனைகளை ஜமீந்தார்கள் கிரயம் செய்தல்.

செல்லூர் என்பது 5000 ஜனத்தொகை கொண்ட பித்தாபுரம் ஜமீனி உள்ள ஒரு கிராமம். அதில் 1929 முதல் ஒரு பஞ்சாயத்து இருந்து வருகிறது. வெகுகாலமாக அதில் ஒரு பிரத்தியேக ஸ்தலத்தில் ஒரு சந்தைக் கடை இருந்துவந்தது. 1936 முதல் அது பஞ்சாயத்து போர்டின் நிர்வாகத்தின் கீழ் இருந்துவந்தது. அதை எடுத்துக்கொள்ளும்போது போர்டானது அந்த ஸ்தலத்தை சந்தை நடக்கும் மனையென்று குறிப்பிட்டது. சந்தைக்கு வரும் ஜனங்களின் சௌகரியத்தை யுத்தேசித்து, போர்டானது இப்போது அவ்விடத்தில் கொட்டகைகள் போட விரும்புவதாகத் தெரிகிறது. அதற்காக ஜமீந்தாரருக்கு விண்ணப்பம் செய்துக் கொள்ளப்பட்டது. ஆனால் அவர் போர்டாரை அந்த மனையை விலைக்கு வாங்கி பிறகு கொட்டகை போடும்படி தெரிவித்திருக்கிறார். அப்படியில்லாவிடில் அவர் சம்மதம் கொடுக்கமாட்டாராம். இன்னும் பலவிதமாக ஜமீந்தார் கிராம மனைகளை விற்பதாக எங்களுக்குத் தெரிகிறது.

இதனால் ஒரு பெரிய பிரச்சனை கிளம்புகிறது. எஸ்டேட் நிலச்சட்டம் 3-வது செக்ஷன், 16-வது பிரிவு (b) உட்பிரிவுப்படி கிராம மனை என்பதை பொது ஜனங்கள் பொதுவாக உபயோகிக்கும் மனை என்று விவரித்திருக்கிறது. அது சொந்த நிலமாவது, ரயடி நிலமாவது அல்ல. அது பொதுவாக உபயோகப்படுத்தும் வரையில், ஜமீந்தாரரோ, குடியானவனோ அதை ஒன்றும் செய்யமுடியாது.

இந்த மனைகள் யாருக்குச் சொந்தமானவை என்பது ஒருபுரிநாடு, இந்த சட்டத்தின் 20-வது செக்ஷன்படி இந்த பொது மனைகள் ஜில்லா கலெக்டர்களின் அதிகாரத்தின் கீழ்விடப்பட்டிருக்கின்றன. 1908ம் வருஷத்தில் சட்டம் ஏற்படும்போதும், கனம் போர்ப்ஸ் துரை, பொது மனைகளை தூராகிருதமாக பராதீனம் செய்யப்படா வண்ணம் தகுந்த கட்டுப்பாடுகள் சட்டத்தில் இருப்பதாக நிச்சயமாக சொன்னார். ப்ரகாசம் கமிடியாதாஸ்திலும் இதைக்குறித்து பிரஸ்தாபம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. "எஸ்டேட் ரிலிச்சட்டம் சட்டமாகுமுன் ரிலிச் சொந்தக்காரர்கள் சார்பாக கிராம மனைகள் உள்பட பொது ஸ்தலங்கள், ஜமீந்தார் எஸ்டேட்டைச் சேர்ந்தவை யென்றும் அவை ஜமீந்தாரின் ஆதிக்கத்திற்குள் இருக்க வேண்டும் என்றும் சொல்லப்பட்டது. வாஸ்தவத்திலும், நியாயப்படியும் இதற்கு ஆதாரமே கிடையாது. கிராமங்களின் பூர்வீக சரித்திரத்தை ஆதிரையோடந்தமாக நாம் குறித்திருக்கிறோம். சாகுவத செட்டில்மெண்டு ஏற்பட்டபோது இந்த பொது நிலங்கள் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளப்படவில்லை. அவைகளின் மேல் தீர்வை விதிக்கப்படவில்லை. அவைகள் தீர்வை விதிக்கப்படாத நிலங்களாக, அல்லது லக்ராஜ் நிலங்களாக கணக்கில் குறிக்கப்பட்டன. 'சட்டப்படி ஆதிகாலந்தொட்டு இந்தப் பொது நிலங்கள் தீர்வை விதிக்கப்படாமல், கிராம பொது ஜனங்களின் உபயோகத்திற்காக ஏற்பட்டவை' என்று போர்ப்ஸ் துரை சொல்லியிருப்பதாக கமிடி குறித்திருக்கிறது. தீர்வை விதிக்கப்படவில்லை என்றால், இவை தனி சொத்து போல் விலைக்கு பராதீனம் செய்யப்பட்டாலும், அவை கிராம ஜனங்களின் பொது சொத்தாகத்தான் இருக்கவேண்டும். ஆகவே தான் எங்கெங்கு பொது ஸ்தலங்கள் உபயோகப்படுத்தப்படாமல், அவைகளைக் குறித்து பிரச்சனை கிளம்பினால் ஜில்லா கலெக்டர்கள் மத்தியஸ்தம் செய்யவேண்டுமென்று ஏற்பாடாகியிருக்கிறது. அப்படிச் செய்யும்போது சட்டத்தின் 20 (a) செக்ஷன்படி பல நிபந்தனைகள் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கலெக்டர்கள் செய்யவேண்டியவைகளாவன:—(1) எந்த நிலமோ அதன் பாகமோ எதற்காக அது முதலில் ஒதுக்கப்பட்டதோ அதற்கு அது இப்போது தேவையில்லை என்று தெரிவிக்கவேண்டும். மேலும் எழுத்து மூலமாக (அ) அப்படி குறிக்கப்பட்ட நிலம் வேறு ஏதாவது பொது உபயோகத்திற்கு வைக்கப்படவேண்டுமென்று தெரிவிக்கவேண்டும். இப்படி செய்தபின் தான் ரெடி நிலத்தை கலெக்டர் ரயல்வாரி நிலமாகவாவது, நிலச் சொந்தக்காரரின் ரயடி நிலமாகவாவது மாற்றலாம். இது சந்தர்ப்பம் அல்லது மூலப்பத்திரத்தில் கண்டுள்ளபடி சொந்தக்காரருக்குச் சேரும்.

நிலச் சொந்தக்காரரின் சம்மதம் 3-வது செக்ஷன் 16-வது பிரவு (a) உட்பிரிவில் குறித்திருக்கும் நிலங்களுக்கு மாத்திரம் தேவை. கிராம பொது நிலங்களைக் குறிக்கும் (b) உட்பிரிவில் கண்டவைகளுக்குத் தேவையில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும் 1-வது உட்பிரிவுபடி மேல்கண்ட நிலங்களில் குடிசைகளின் மாமூல் உபயோகங்கள் இருக்கும்போது கலெக்டர் வெகு ஜாக்கிரதையாக நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்பது தெரி

கிறது. இப்படிப்பட்ட பந்தோபஸ்துகள் குடிகளின் நன்மைக்காக சட்டத்தில் இருக்கும்போதும், மாமூல் உபயோகம் செய்யப்படாமல் அதைக் குறித்து பிரச்சனை கிளம்பி கலெக்டர் மத்தியஸ்தம் செய்யவேண்டிய நிலைமை ஏற்படாத வரையிலும், மேலே நாம் குறிப்பிட்ட நிலம் விஷயமாக ஜமீன்தார் பஞ்சாயத்தை டை சிலத்தை கிரயம் செய்துக்கொள்ளும்படி நிர்பந்திக்க அதிகாரம் கிடையாது. மேலும் பொது நிலங்கள் விஷயத்தில் கவர்மெண்டுதான் பொது ஜனங்களின் பாத்தியதைக்கு இருப்பிடம், ஜமீன்தாரர்கள் அல்ல என்பதற்கு ஹை கோர்டு தீர்ப்புகள் இருக்கின்றன. கன்ம் பென்சன், பேக்வெல் ஜட்ஜிகள் நாராயணசாமி நாயுடுவும், இந்தியா செக்ரட்டரியும், என்ற வியாஜ்யத்தில் “சேவை செய்ததற்காக கொடுக்கப்பட்ட மான்யங்களில் தனிப்பட்டவர்கள் சொத்தையாவது, கிராம ஜனங்களின் பொதுச்சொத்துக்களையாவது உட்படித்தியிருக்கிறார்கள் என்று எண்ணவே முடியாது” என்று கூறியிருக்கிறார்கள். ஸ்பென்ஸர் ஜட்ஜும் மற்றொரு வியாஜ்யத்தில் “கோவில் நிலங்கள், ஸ்மசானஸ்தமி, பொது களம், கால் நடை கொட்டில், வீடு மனைகள் (கொடுக்கப்படாதவை), இவைகள் வரையில் பொது ஜனபாத்தியதைக்கு, கவர்மெண்டுதான் ஆதாரம். தனிப்பட்ட நபர்களுக்கு இந்த பாத்தியதை மாற்றப்பட முடியாது. சட்டப்படி பாத்தியதை கவர்மெண்டிடம் தான் இருக்கிறது” என்று சொல்லியிருக்கிறார். அந்த ஸ்தலத்தின் விஷயங்கள் வரையில் பஞ்சாயத்தும் கவர்மெண்டின் ஒரு அங்கமே. ஆகையால் செல்லூர் பஞ்சாயத்து போர்டு விஷயத்தில் பித்தாப்புரம் ராஜா செய்ய முயற்சிப்பது போல், பொது பாத்தியதைகளை பாதிக்கும்படி நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொள்ளும் நிலச் சொந்தக்காரர்கள் விஷயமாக கவர்மெண்டார் தங்கள் சட்ட நிபுணர்களை கலந்தாலோசித்து பஞ்சாயத்துகளுக்கு நிலமையை தெளிவு படுத்துவது அவசியம். பஞ்சாயத்துகளே தனிமையாக இது விஷயமாக வியாஜ்யம் நடத்த சக்தியற்றவை. ஜமீன்தார்களுக்கு கிராமிய பலத்தினாலும், பலருக்கு வியாஜ்யமே தொழிலாக இருப்பதாலும், குடிகளை ஹிம்சிக்கமுடியும். இது விஷயமாக உடனே கவனம் செலுத்தி பொது சொத்துக்களைக் குறித்து ஜமீன்தார்களுக்கு இருக்கும் பாத்தியதைகளை பரிசீலனை செய்து தெளிவு படுத்தும்படி கவர்மெண்டை வேண்டிக் கொள்ளுகிறோம்.

கட்டுப்பாட்டுக்குட்பட்ட சாமான்கள் விநியோகம்—பஞ்சாயத்து மூலம் செய்வது.

கட்டுப்பாட்டுக்குட்பட்ட சாமான்கள் விநியோகத்தைப்பற்றி கவர்மெண்டு விடுத்துள்ள அறிக்கையை வேறொரு இடத்தில் பிரசுரித்திருக்கிறோம். கோவாபரேடிவ் ஸ்தாபனமோ, கடன் கொடுக்கும் ஸ்தாபனமோ இல்லாத கிராம பக்கங்களில் பஞ்சாயத்து மூலம் டை சாமான்களை விநியோகம் செய்யும்படி கவர்மெண்டிடம் வற்புறுத்தப்பட்டது. கவர்மென்

டார் இதற்கு பஞ்சாயத்துகள் ஏற்ற ஸ்தாபனமல்லவென்று அபிப்பிராயப் படுவதைக் குறித்து வருந்துகிறோம். வியாபாரிகள் கொள்ளை லாபம் அடிக் கும் சுயநல நோக்கத்துடன் பலவிதத்தில் ஜனங்களுக்கும் நஷ்டமுண்டா கும்படி செய்யப்படும் இந்த நெருக்கடியான சமயத்தில், பொதுஜன நன் மைக்காக பாடுபடும் எந்த ஸ்தாபனத்தின் உதவியும் பயன்படுத்திக் கொள்ளப்படவேண்டும்.

கவர்மெண்டாரே நியாய விலை கடைகளையும் மொத்த விநியோக வியாபாரத்தையும் மேல்கொண்டு நடத்த வரும்போது, அதையே பஞ்சா யத்துகள் செய்வதும் அசாத்தியமான காரியமல்ல.

தான்யங்கள் விநியோகத்தை முனிசிபாலிடுகள் திருப்திகரமாக நடத் தும்போது பஞ்சாயத்துகள் ஏன் கூடாது. அவைகளும் கவர்மெண்டு அதிகாரத்திற்குட்பட்ட சட்ட ஸ்தாபனங்களே. அது கிராம ஜனங் களின் பிரதிநிதிகள் கொண்டது. ஆகையால் ஜனங்களின் விருப்பத்தை அனுசரித்து நடக்கும். மேலும், இந்த ஏற்பாடுகளால் கவர்மெண்டிற்கும் ஏற்படும் அதிகப்படியான செலவையும் ஸ்தல ஸ்தாபனங்கள் பங்கிட்டுக் கொள்ளும்.

சென்னை கவர்மெண்டு செலவாணி நிலமை.

பெல்லாரி, அனந்தபுரம், கர்நூல் ஜில்லாக்களில் பஞ்ச நிவாரண வேலைகளுக்காக எதிர்பார்த்ததைவிட மிக்க அதிக செலவு ஏற்படும் என்று தெரிவதாலும், ஆகாரப் பொருள்கள் வகாண்டுவந்து விநியோகம் செய்ய கவர்மெண்டு ஏற்றுக்கொண்டிருப்ப தால் அதிகப்படி செலவு ஏற்படுவதாலும், கவர்மெண்டு சில்லரை உத்தியோகஸ்தர் களுக்கு பஞ்சப்படி கொடுக்க தீர்மானித்திருப்பதால் அதிகப்படி செலவு ஏற்படுவ தாலும், இன்னும் இதர எதிர்பாராத செலவுகளால், சென்ற பட்ஜெட் சமர்ப்பித்த போது எதிர்பார்த்தபடி வரவு செலவை சரிகட்ட முடியாது என்று தோன்றுவ தாலும், மேலும் யுத்தம் முடிந்தபின் உத்தாரண வேலைகளுக்கு பணம் சேமித்து வைக்கவேண்டிய அவசியமிருப்பதாலும், விலை அதிகரிப்பை தடுக்க அதிக நாணயங் கள் நடமாடுவதை தடுக்கவும் இவ்வருஷம் மேலும் சில புதிய வரிகளை விதிக்க கவர்மெண்டார் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். 1-4-1943 முதல் ரிஜிஸ்தர் செலவு மேலும் 50 சத விதம் அதிகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. குதிரைப்பந்தய பெட்டிங் வரியையும் அதிகரித்திருக்கிறார்கள். 1-10-1943 சில வியாபாரங்கள் சம்பந்தமான பத்திரங்களுக்கு ஸ்டாம்புகளை சில இனங்களுக்கு 100 சத விதமும், சில இனங் களுக்கு 50 சத விதமும் அதிகரித்திருக்கிறார்கள். பொது விற்பனை வரியை ஒரு வருஷத்தில் 10,000 முதல் 20,000 வரையில் விற்பனையுள்ளவர்களுக்கு மாத வரி 4 ரூபாயிலிருந்து 5 ரூபாயாகவும், அதற்கு அதிகப்பட்டவர்களுக்கு 1/4 சத விதத்திலிருந்து 1 சத விதம் வரியும் விதிக்கப்படும். இதனால் இவ்வருஷம் 179 லக்ஷ ரூபாய் வருமானமும், அடுத்த முழு வருஷம் 340 லக்ஷ ரூபாய் வருமான மும் எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

கவர்மெண்டு சுற்றறிக்கை 27-9-'43.

கோவாபரேடிவ் ஸ்தாபனங்கள் மூலம் விலை கட்டுப்பாடு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ள எல்லா பொருள்களும் விற்கப்படவேண்டுமென்றும், அதனால் மொத்த, சில்லரை வியாபாரிகள் செய்தவரும் வியாபாரம் குறைவுபட்டாலும் அதை கவனிக்கும் க்கூடாது என்று கவர்மெண்டார் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். ஆகையால் கலெக்டர்கள் கூடுமான வரையில் மேற்படி சாமான்கள் விற்க லைசன்சுகளை கோவாபரேடிவ் ஸ்தாபனங்களுக்கே கொடுத்து, அவைகளுக்கு சாமான்களை தாராளமாக கொடுக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளப்படுகிறார்கள்.

கோவாபரேடிவ் ஸ்தாபனங்கள் மூலம் சாமான்கள் வாங்கும் ஜனங்களின் எண்ணிக்கையை கவனித்து அப்போதைக்கப்போது அந்த ஸ்தாபனங்களுக்கு கொடுக்கப்படும் முக்கிய சாமான்களை கலெக்டர்கள் விநியோகிப்பதில்லை என்று கவர்மெண்டிடம் புகார் செய்யப்படுகிறது. ஆகையால் கோவாபரேடிவ் ஸ்டோர்களுக்கு சாமான்கள் விநியோகம் செய்யுமுன் அந்தந்த டெபுடி ரிஜிஸ்த்ரர்களை கலெக்டர்கள் கலந்து செய்யும்படிக்கும் செய்யப்பட்ட விநியோகத்தை திருத்தும்படிக்கும் கலெக்டர்கள் கேட்டுக்கொள்ளப்படுகிறார்கள். கோவாபரேடிவ் ஸ்டோர்கள் இல்லாத இடங்களில், கட்டுப்பாடுக்குட்பட்ட சாமான்களை வாங்கி அங்கத்தினர்கள், அங்கத்தினரல்லாதவர்கள் இவர்களுக்கு விநியோகம் செய்யும்படி கடன் சொசைடிகளை அனுமதிக்கும்படி டெபுடி ரிஜிஸ்த்ரர்களுக்கு, கோவாபரேடிவ் சொசைடி ரிஜிஸ்த்ரார் தெரிவித்திருக்கிறார். அந்த சங்கங்கள் சாமான்கள் தங்களுக்கு கொடுக்கும்படி அந்தந்த பிரதேசத்து கலெக்டர்களுக்காவது, ரெவினியூ அதிகாரிகளுக்காவது விண்ணப்பம் செய்துக்கொள்ளும்படி தெரிவிக்குமாறு ரிஜிஸ்த்ரார் கேட்டுக்கொள்ளப்படுகிறார்.

ஜில்லா கோவாபரேடிவ் மத்திய மொத்த விற்பனை ஸ்டோர் மூலம்தான் ஒவ்வொரு ஜில்லாவிற்கும் கிளை ஸ்டோர்களுக்கு சாமான்கள் விநியோகிக்கும் மத்திய ஸ்தாபனமாக இருக்கவேண்டுமென்றும், மத்திய ஸ்டோரிலிருந்து கிளைக்கு சாமான்கள் அனுப்புவதற்கு தடை இருக்கக்கூடாது என்றும் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் இது ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டால், இதனால் போக்கு வரத்து சாதனங்கள் தடையினால் பல கஷ்டங்களும், தாமதங்களும் ஏற்படும் என்று கவர்மெண்டார் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். ஆகையால் மேற்சொன்ன ஜில்லா மத்திய மொத்த வியாபார ஸ்டோர்களை முக்கிய விநியோக கருத கவர்மெண்டார் தயாராக இருக்கிறார்கள். விநியோக பிரத்தியேக பாத்தியதை கொண்டதாக அல்ல.

அப்படி கோவாபரேடிவ் ஸ்டோர்கள் இல்லாத இடங்களில் பஞ்சாயத்துகள் மூலம் விநியோகம் செய்யலாம் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் இதற்கு கிராம பஞ்சாயத்துகள் ஏற்றவை என்று கவர்மெண்டார் கருதவில்லை.

செல்லூர் பஞ்சாயத்து போர்டு.

பிரசிடெண்டினிடமிருந்து மாகாண பஞ்சாயத்து யூனியன் காரியதரிசிக்கு வந்த கடிதம்.

ஐயா, செல்லூர் என்பது பித்தாபுரம் ஜமீனிலுள்ள ஒரு கிராமம். கடைசி கணக்குபடி ஜனத்தொகை 4,800, 50,000 ரூபாய் கவர்மெண்டுக்கும், மஹாராஜா வீற்கும் வரிக்காக கொடுக்கப்படுகிறது. 1929 இல் கவர்மெண்டார் ஒரு பஞ்சாயத்து போர்டை ஏற்படுத்தினார்கள். அது முதல் அது, ரஸ்தா போடுதல், வராவதி கட்டுதல் முதலிய வேலைகளை செய்து வருகிறது. ஆரம்பித்த புதிதில் பொது புரம் போக்குகள், குளங்கள் உட்பட கிராம மனையை தனக்கு மாற்றும்படி மஹாராஜா வீற்கு விண்ணப்பம் செய்யப்பட்டது. பிறகு மஹாராஜாவின் ஆகேபணையினி யில் கல்போட்டு ரஸ்தாக்கள் போடப்பட்டன. ஊரில் மஹாராஜாவின் ஆதிக்கத் திற்குள்ளிருக்கும் ஒரு நல்ல தண்ணீர் குளம் இருக்கிறது. இது மிகவும் கேவலமானதும், ஆரோக்யத்திற்கு அபாயம் விளைவிக்கும் நிலமையில் இருக்கிறது. அதை சீர்திருத்தம் செய்யவும், போர்டுக்கு மாற்றவும் ஜமீனின் சிப்பந்திகள் பலதடவை ஆலோசிக்கப்பட்டார்கள். இப்போது அதை கௌன்படி மாற்ற சம்மதமிருப்பதாகத் தெரிகிறது. எந்த நிபந்தனைகள் பேரில் அப்படி மாற்றல் செய்துக் கொள்ளலாம் என்பதைப்பற்றி யோசனை கூறவும்.

கிராம காலிமனைகளை போர்டை கலக்காமல் ஜமீன்தார் விற்றக்கொண்டு வருகிறார். அப்படி கிரயம் செய்தால் செல்லுமா. ஒரு மனையில் ரொம்ப நாளாக ஒரு வார சந்தை நடந்து வருகிறது. 1936 முதல் அந்த சந்தை போர்டு மாரிபத் தாக நடந்து வருகிறது. அதைக்குறித்து இது வரையில் மஹாராஜாவிடமிருந்து யாதொரு ஆகேபணையும் வரவில்லை. அந்த மனையை சந்தைக்காக உபயோகிப்ப தற்கு மஹாராஜா சம்மதித்திருக்கிறார். அந்தப்படியே அந்த ஜில்லா கெஜடில் இது பிரசாரம் செய்யப்பட்டது. அந்த சந்தையில் ஜனங்களின் செனகரயத்திற்கு காக கொட்டகைகள் கட்டவிரும்பியது. அதுபற்றி மஹாராஜா அனுமதிக்கு எழுதிய போது, அவர் அந்த மனையை தன்னிடமிருந்து கிரயம் பெற்று கொட்ட கைகள் கட்டும்படியும் அப்படி யில்லாவிட்டால் தான் அனுமதி கொடுக்க முடியாது என்றும் தெரிவித்திருக்கிறார்.

அப்படி அந்த மனையை விற்க மஹாராஜாவிற்கு அதிகாரம் உண்டா என்பதைப்பற்றி தெரிவிக்கவும்."

அதிக ஆகார உற்பத்தி.

இதைப்பற்றி கவர்மெண்டார் 12 பக்கங்கள் கொண்ட ஒரு பிரசாரம் வெளியிட்டு இருக்கிறார்கள். அங்கு அவர்கள் ஆகாரப்பொருள் குறைவுபட்டதற்கு காரணங்கள் கூறியிருக்கிறார்கள். தீவிரமாகவும் அதிகப்படியாகவும் பயிர்செய்ய துண்டுதல் ஏற்பட அவர்கள் எடுத்துக்கொண்ட நடவடிக்கைகளை யெல்லாம்பற்றி விவரித்திருக்கிறார்கள். வீட்டுத் தோட்டங்களில் காய்கறிகள் பயிர்செய்வது தற்சமயம் கிடைக்கும் அரிசியை எப்படி மிகக் சிக்கனமாக உபயோகிப்பது முதலியவைகள் எடுத்துச் சொல்லப்பட்டன. கைகுத்தல் அரிசியை உபயோகப்படுத்தும்படி சொல்லி, மில்லுகளில் அதிகம் தீட்டுவதை தடுத்திருக்கிறார்கள். பிரசாரத்தின் கடைசியில் கைகுத்தல் அரிசி, அதிகம் தீட்டப்படாத அரிசி இவைகளை உபயோகிப்பதால் ஏற்படும் கண்மையை எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். மற்ற எல்லா முயற்சிகளும் எடுத்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஒன்பது தலைப்பாக பிரித்து எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அ.து. அதிக ஆகாரப்பயிர், காய்கறி பயிர் செய்ய காட்டப்

பட்டுள்ள சலுகைகள், தக்காவி கடன்கள், பிரத்தியேக இடங்களில் தனி சலுகைகள், பூமியை தீவிரமாக பயிர்செய்தல், காய்கறி உற்பத்தி, பால், முட்டை உற்பத்தி, பிரசாரம், இந்நிய தற்காப்பு சட்டத்தின் கீழ் எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கைகள், விண்ணப்பம் முதலியன. பிரத்தியேக இடங்களாவன, (1) தஞ்சாவூர், திருச்சி ஜில்லாக்களில் காடேரி மேட்டூர் பாசன பிரதேசம், (2) கிருஷ்ணா, கோதாவரி டெல்டா பிரதேசம், (3) பெரியார் டெல்டா, (4) இன்னும் குண்டூர், பெல்லாரி, கோயம்பத்தூர், மதுரை, தென்னாற்காடு, கிருஷ்ணா, கோதாவரி, தஞ்சாவூர் ஜில்லாக்களில் கரையோர பிரதேசங்கள், மலையாளம், இந்த ஜில்லாக்களில் சில பிரதேசங்கள். இதற்கு பின் ஒரு விண்ணப்பம் விடப்பட்டிருக்கிறது. அது வருமாறு :

“ தீவிரமாகவும் விஸ்தாரமாகவும் அதிக ஆகாரப்பொருள்கள் பயிர்செய்யப் படவேண்டியதின் முக்கியத்தைப்பற்றி மேலும் கவர்மெண்டார் வற்புறுத்த விரும்புகிறார்கள். அவர்கள் ஏற்கனவே அநேக சலுகைகளை காட்டியிருக்கிறார்கள். குடிகளுக்கு, விவசாய, ரெவினியூ, பொது மராமத்து, கோவாபரேடிவ் இலாக்காக்கள் இனாமாக யோசனை சொல்லுகிறார்கள். இவைகளை யெல்லாம் குடிகள் பூரணமாக பயன்படுத்திக்கொண்டு நம் மாகாணத்தில் தற்சமயம் ஏற்பட்டிருக்கும் ஆகாரப்பொருள் குறைவை போக்கவும், சண்டைக்கு பின் நம் மாகாணம் ஆகார விவசாயத்தில் வெளி உதவியை நாடாமலிருக்கும்படிக்கும், ஆகாரப்பொருள் பயிரை அதிகரிக்கும்படி செய்வார்கள் என நம்புகிறோம். இந்த சந்தர்பத்தில் மிக்க சிக்கனமாகவும் அனுவசிய சஷ்டத்தை குறைத்தால்தான் இந்த ஆகார உற்பத்தி விரியோக பிரச்சனை பூரணமாக தீரும் என்று கவர்மெண்டார் எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறார்கள். ஆகையால் பொது ஜனங்கள் தங்கள் சொந்த கண்மையை உத்தேசித்தும், தங்கள் சுற்றத்தார் கண்மையை உத்தேசித்தும், கல்யாணம் முதலிய காலங்களில் ஏற்படும் வீண் சஷ்டத்தை எவ்வளவு சாத்தியமோ அவ்வளவு குறைத்துக்கொள்ள வேண்டும் ”.

பஞ்சாயத்துச் செய்திகள்.

ரயில்வே சட்டத்திற்கும் பஞ்சாயத்து வரிகளுக்கும் சம்பந்தம்

1930 வரையில் பாம்பன் யூனியனாக இருந்த, பின்னிட்டு பாம்பன் பஞ்சாயத்து போர்டு என்று அழைக்கப்பட்டது. 1935-இல் கவர்ன்மெண்டார் இரண்டாகப் பிரித்து, மண்டபம் கிராமத்தை தனியாக மண்டபம் பஞ்சாயத்தாகச் செய்தார்கள். ஆதிமுதல் தென்னிந்திய ரயில்வேக்கு மண்டபம் ரெவினியூ கிராமத்தில் கொஞ்சம் சொத்து இருந்து, அது தனியாக பிரிந்து போகும்வரையில் அதற்கு வரிகட்டி வந்தது. ஆனால் அது பிரிக்கப்பட்ட பின், ரயில்வே சட்டம் 135 செக்ஷன் படி தங்களுக்கு மறு டோட்டல் வரவில்லை என்ற காரணத்தால், அது அவ்வரியை கட்ட மறுத்தது. அது ஹை கோர்ட்டு வரையில் வந்தது. அங்கு அப்படி மறு டோட்டல் கொடுக்காத காரணத்தால் வரி கட்டத் தேவையில்லை என்று தீர்ப்பளி்க்கப்பட்டது.

பஞ்சாயத்து போர்டு நிர்வாக உத்தியோகஸ்தர்கள்.

கவர்னர், அறிவிக்கப்பட்ட பஞ்சாயத்துகளுக்கு நிர்வாக உத்தியோகஸ்தர்களை நியமிக்க அதிகாரம் எடுத்துக்கொண்டு ஸ்தல ஸ்தாபன சட்டத்தை திருக்கம் செய்ய அனுமதி கொடுத்திருக்கிறார்.

வார்த்தமானங்களும், குறிப்புகளும்.

கரவைப்பசுக்களின் விலை :—

7-10-43-இல் முடிவடைந்த வாரத்தில் 2படி முதல் 4 படி வரையில் கறக்கும் ஒங்கோல் பசுக்களின் விலை 100 ரூபாய் முதல் 180 வரையில் இருந்தது. அதே போல் ஏருமைகள் 80 முதல் 150 வரையில் விலை வற்றது. திருவத்தியூர் கால்நடை மார்டெட் யாதாஸ்திலிருந்து இது தெரியவருகிறது.

* * *

ரயில் வருமான லாபம்.

1941-42-இல் ரயில் வருமானம் 129 கோடி ரூபாய், சிகர மிச்சம் 28 கோடி ரூபாய் 1942-43-இல் இது வரையில் கிடைத்த தகவல்களிலிருந்து வருமானம் 154½ கோடி ரூபாய், சிகர மிச்சம் 44 கோடி ரூபாய் என்று தெரிகிறது.

* * *

ஆஸ்ட்ரேலியா ஆடுகள் இந்தியா வழியாக பிரமாணம்.

ஒரு ஆஸ்ட்ரேலியா ஆட்டுமந்தை 16,000 அடி உயரமுள்ள கணவாய் வழியாக 100 வருஷங்களை உபயோகப்படாத வழியாக இந்தியா வழியாக சீனாவுக்கு போயின. சீனாவின் கம்பளி தொழிலை விருத்தி செய்ய இது உதவும்.

* * *

வேல்வழம் சர்க்கரையும்.

உலகத்தில் இந்தியா தான் மிக்க அதிகமான சர்க்கரையை உபயோகிக்கிறது. ஆனால் பயிராகும் கரும்பில் 80 சத விசதம், பாசு, டவுல்லம் இவைகள் உற்பத்தி செய்யவே உபயோகிக்கப்படுகின்றன. சர்க்கரையைவிட இவைகளில் சத்து அதிகம்.

* * *

திருவோத்தியூர் கரவை மாட்டு சந்தை யாதாஸ்து :—

மழை காரணமாக கொஞ்சம் பசுக்களும் ஏருமைகளும் தான் சந்தைக்கு வந்தன. 7-10-43க்கு பின்னிட்டு ஒன்றும் வரவில்லை. வியாபாரம் மந்தமாகவும் விலைவாசி அதிகமாகவும் இருந்தது.

ஒங்கோல் பசுக்கள் இருந்தவை 38. வந்தவை 93. வாரத்தில் விற்பனை யானவை 43, மீதி இருப்பு 138. உன்னூர் ஏருமை இருந்தவை 137. வந்தவை 117. விற்பனையானவை 72. மீதியிருப்பு 39½.

கராசரி விலை.

2, 3, படி கறக்கும் 1, 2 கன்று போட்ட ஒங்கோல் பசுக்கள் 100-ரூ முதல் 120 வரையில், 3, 4 கன்று போட்டது, 3, 4 படி கரப்பது 120 முதல் 160 வரையில் இன்னும் 130 முதல் 180 வரையிலும், ஏருமைகள் அதே மாதிரி கறவை, சத்து 80 முதல் 150 வரையில் இருந்தது.

மதராஸ் ப்ரோவின்ஷியல் கோவாப்ரேடிவ் பாங்க், லிமிடெட்.

(1912 வருடம் II வது ஆக்ட் ஆகிய 1932 வருடம் VI ஆக்டின்பீழ்
ரிஜிஸ்டர் செய்யப்பட்டது.)

தலைமை ஆபீஸ்.

சைனா பஜார் ரோட், மதராஸ். போன் நெ. 2390.

மைலாப்பூர் பிராஞ்சு :

வல் சர்ச் ரோட், மைலாப்பூர், போன் நெ. 3334.

எழும்பூர் பிராஞ்சு:

ஹிப்ராஹிம் காலனி, எழும்பூர், போன் நெ. 8510.

பாசீடெண்டு :

மிஸ்டர் டி. ஏ. ராமலிங்கம் செட்டியார், பி.எ., பி.எல்., எம்.எல்.சி.

ஸெக்ரடெரி :

டி. ராகவேந்திர ராவ்.

இந்த நாட்டிலிருக்கும் விவசாயிகளுக்கு பொருப்பு சம்பாதித்துக்
கொடுப்பதில் இந்த பாங்கு முக்கிய ஸ்தாபனமாகும்.

இந்த பாங்கு மதராஸ் கார்ப்ரேஷனுக்கும், மதராஸ் யூனிவர்ஸிடி,
அண்ணாமலை, ஆந்திரா யூனிவர்ஸிடிகளுக்கும், மற்ற லோகல் போர்டுகள்,
டிஸ்ட்ரிக்ட் முனிசிப்பாலிடிகளுக்கும் பாங்காக இருக்கின்றது.

விதிகள், வியாபார நிபந்தனைக்கும் கீழ்கண்டவருக்கு எழுதவும் :

ஸெக்ரடெரி,
தலைமை ஆபீஸ்
அல்லது
பிராஞ்சுகள்.

வேளியிட்டவர், பிரகாசகர்த்தா, மிஸ்டர். சி. விப்பன்ரா, பி.எ., பி.எல்.,
187, ராயப்பேட்டை ஹைரோட், ராயப்பேட்டை, மதராஸ்.

மதராஸ் மவுண்ட் ரோட் நெ. 1/17 ல் அமைத்திருக்கும்
சென்ட்ரல் கோவாப்ரேடிவ் அச்சுக்கூடத்தில்
மிஸ்டர் ஆர். கிருஷ்ணமாச்சாரி, பி. எ., அவர்களால் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

ஸௌத் இந்தியா கோவாபரேடிவ்
இன்ஷியூரென்ஸ் ஸௌஸைடி, லிமிடெட்,
மதராஸ்.

ஸ்ரீ பி. எஸ். குமாரஸ்வாமி ராஜு, எம். எல். ஏ., (பிரஸிடென்ட்.)

கோவாபரேடிவ் இன்ஷியூரென்ஸ் ஒன்றே
உங்களுக்குக் குறைந்த பிரிமிய விசிடங்களில்
மிகுந்த பாதுகாப்பினோடு, நல்ல வருஷவாரி
லாபத்தொகையும் தாராளமான பாலிஸி நிபந்தனை
களும் மற்றும் உன்னத சலுகைகளும் காட்ட
வல்லது.

லாபத்தொகை முழுவதும் பாலிஸிதார்களுையே
அடைகிறது. இந்த ஸௌஸைடி அவர்களுக்கே
சொந்தம், அவர்களுக்காகவே இருக்கிறது—அவர்
களாலேயே நடத்தப்பெறுகிறது.

மிகச்சிக்கனமாக காரியாதிகள் நடத்தப்பட்டு,
அரசாங்கத்தாரின் நேரான கண்காணிப்பில் பல
மான கேமநிதி முதலியன ஏற்படுத்திக்கொண்டி
ருப்பதால் அதிக கேமகரமாக உள்ளது.

பாலிஸி தொகை	—	1,30,00,000.
கேமநிதி	—	10,00,000.

உங்களுக்குத் தக்க பாலிஸி விபரத்திற்கு எழுதுங்கள்.

வி. வெங்கடாசலம், எம். ஏ., பி. எல்.,
காரியதரிசி.